

Governos Civils, un planter inesgotable per a captar personalitats i destinar-los després a llocs de confiança.

varro ha declarat que la policia de Catalunya és la policia nacional i la guàrdia civil, i ni tan sols es recorda d'esmentar la policia autonòmica. Mentrestant, l'any 1987, a la seva província, Girona, dels quinze homicidis ocorreguts només n'hi ha un de resolt.

O altres tan pintorescos com l'ex-governador civil de Tarragona, Vicente Valero, que l'1 de juny del 85, en un

atracament a una sucursal del Banc de Sabadell, va entrar a les dependències bancàries a parlar amb els atracadors que retenien uns ostatges. Valero va ser ferit pels trets d'un dels delinqüents i va tardar dies a recuperar-se. Això sí, va aconseguir que la banda de música d'Alcanar li dediqués el pas-doble «Vicente Valero, el más valiente del mundo entero».

sola autoritat, el capità general i l'audiència. Felip V no destruï l'existència de Catalunya com a territori diferenciats dels altres, ho va fer la divisió provincial de 1833. A partir de llavors els territoris històrics desaparegueren inclús com a fórmula administrativa i esdevingueren simples referències al passat. En els papers oficials el mot Catalunya ja no havia d'aparèixer per res, si no era amb aquest caire històric. Cada governador despatxava directament amb Madrid sense haver de tenir en compte els interessos comuns amb les províncies veïnes, sobretot

José Luis Corcuera, ministre d'Interior.

aquelles que havien format part també del territori històric. D'aquesta coordinació s'encarregava el ministeri des de Madrid, i no les autoritats locals.

De la província a Madrid

Doncs bé, aquest plantejament de fons és el que perviu darrere dels actuals governadors civils. És cert que el règim democràtic ha restablert els territoris històrics (això sí, sobre una base provincial) i que s'han creat els delegats del govern a cada comunitat autònoma, però els governadors conserven gairebé intacta la seva capacitat per anar al ministeri, a Madrid, i resoldre-hi directament els afers provincials, com han fet sempre. I viceversa. El sistema lògic en el pitjor dels casos seria que fos el delegat del govern qui designés i cesés els governadors civils, és a dir qui els manés de debò. Ni parlar-ne.

Per a qualsevol govern central l'existència dels governadors civils li és lò-

EL GOVERN SOCIALISTA VOL MANTENIR ELS SEUS DELEGATS A «PROVÍNCIES»

Llarga vida als governadors civils

Per boca del vice-president Alfonso Guerra, el govern socialista s'ha mostrat ferm davant les demandes de fer desaparèixer la figura del governador civil. Aquests delegats polítics són molt útils al govern central, ja que la seva gestió no està sotmesa a cap control local ni autonòmic.

Josep. M. Sanmartí

El Consell de Ministres del dia 16 de setembre acordà el relleu de 15 governadors civils i arran de la seva presa de possessió diversos membres del govern central, com és ara el vice-president Alfonso Guerra, insistiren en la conveniència de mantenir aquesta figura i fins tot de potenciar-la. No és la primera vegada que el govern central es pronuncia a favor dels governadors civils en contraposició a les nombroses peticions que se li fan perquè suprimeixi

xi aquest càrrec, i tot indica que aquests personatges continuaran fent un paper decisiu en la vida política i administrativa de l'estat espanyol. El tema és, per tant, molt important.

Al marge del seu caràcter de circumscripció electoral, la persistència de la província com a unitat autònoma trenca clarament el funcionament de l'estat de les autonomies, per no dir que fins i tot la seva essència. Ni tan sols el Decret de Nova Planta de 1716 havia anat tan lluny, ja que respectava l'existència d'un sol territori administratiu —el Principat— sotmès a una

Eugeni Burriel, delegat del govern al País Valencià.

gicament molt útil. El seu nomenament i cessament no han de passar cap filtre, ni s'exigeix cap condició específica, ni han de ser funcionaris, ni tenen terminis de mandat, ni res. Són estrictament homes de confiança del ministre de l'Interior i la seva gestió no està sotmesa a cap mena de control local o estatal. I al mateix temps conserven moltes i importants competències. Segons el seu Estatut (Reial Decret de 2 de març de 1981), han de vetllar per l'exercici dels drets i llibertats constitucionals, garantir els principis de legalitat i de seguretat jurídica, mantenir l'ordre públic i protegir les persones i els béns. Té —¡atenció!— poder sancionador i és el cap de totes les forces de seguretat de l'estat a la província. No cal dir que arreu del món qui mana la policia té la paella pel mànec, sobretot en un país amb problemes greus d'ordre públic i amb períodes de lleis excepcionals. Darrerament, a més, els governadors civils han assumit la direcció provincial de Protecció Civil, un servei també cada vegada més essencial per a la societat espanyola.

Però no tenen solament això. Els governadors civils disposen de competències en matèria de trànsit, duanes, finances de l'estat, estadística, comerç, inspecció, seguretat social, treball, consum, agricultura, pesca, alimentació, turisme, centres meteorològics, aeroports, ports, serveis de costes, comunicacions, indústria, sistema hidrogràfic, etc. És a dir, que pot intervenir en múltiples qüestions de tota mena i només ha de retre'n comptes al seu patró, el ministre de l'Interior.

És en aquest punt on el govern central troba la justificació per conservar els governadors civils. Diu que són els coordinadors de l'administració de l'estat a cada província, amb una missió integradora, i no solament són uns

guàrdies de la porra. Cal tenir en compte que l'administració perifèrica és encara molt potent i que el govern ha declarat la seva voluntat decidida per preservar la seva presència directa a totes les comunitats autònomes i províncies. Això significa també que l'administració de l'estat continua —i continuarà— tenint una estructura bàsicament provincial, en lloc d'anar-se adaptant a l'estat de les autonomies. Aquesta opció comportaria la potenciació de la figura del delegat del govern, que ara com ara té unes funcions molt diluïdes, més aviat decoratives i de caire institucional.

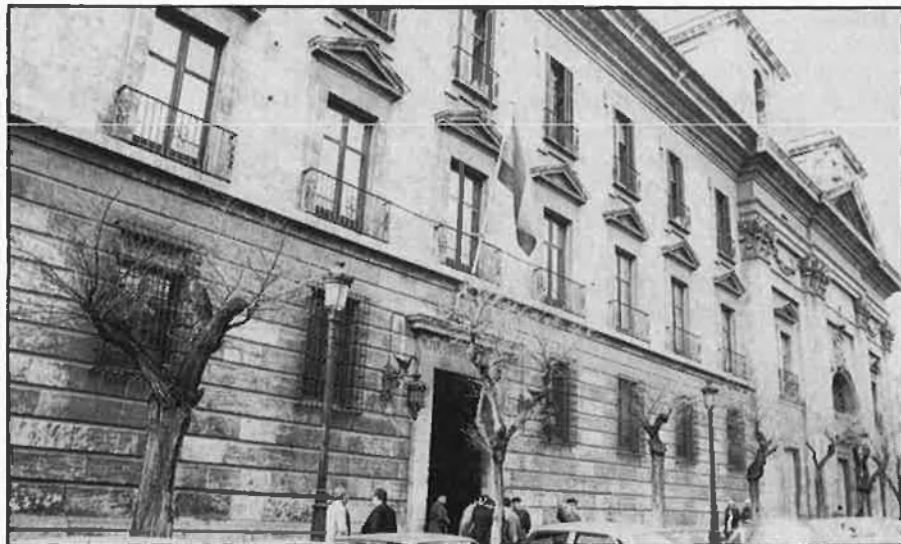
El poder ocult

Sempre s'ha dit que qui controla els governadors civils domina el poder. A moltes províncies de l'interior, en les quals les autoritats locals i autonòmiques són febles, els governadors actuen com a veritables virreis. I en aquelles comunitats autònomes on les estructures polítiques o administratives locals són més sòlides i potents, els conflictes es multipliquen. A Segòvia, per exemple, la seguretat ciutadana està ex-

nista, que acaba d'accedir a la direcció general de Protecció Civil després d'haver demostrat la fortalesa de la seva reconversió en el govern civil de Castelló. O el de Miquel Solans, que després d'haver perseguit la droga a la Costa Brava gironina, ara dirigeix des de Madrid la comissaria estatal del pla contra la droga. I n'hi ha moltíssims exemples més.

No és estrany, doncs, que fa uns dies Pilar Brabo defensés aferrissadament l'existència dels governadors civils. Segons ella, la província és una realitat social i històrica amb 170 anys d'existència i amb un reconeixement constitucional a través de l'article 68.2, com a demarcació electoral. Per a ella, la figura del governador és «imprescindible i insubstituïble», i ho és tant que fins i tot en un futur llunyà de caire federal caldria respectar d'una manera o altra aquesta figura. I encara que no depengués del govern central, hauria de dependre de les comunitats autònomes. Però ara com ara les seves funcions de coordinació són «insubstituïbles».

No tenen res a fer les successives i

Govern Civil: ¿qui mana més el governador o el delegat del govern?

clusivament en mans del governador civil. A Barcelona, en canvi, la Junta de Seguretat ha estat un niu de discussions durant anys i panys, mentre el governador feia i desfeia.

Per a qualsevol que ocupi el poder central, els governs civils li permeten disposar d'una *escala* on es preparen i formen càrrecs futurs i on poden demostrar la seva fidelitat i la seva capacitat. Els governs civils esdevenen així un *planter* inesgotable per a captar personalitats i destinar-les després a llocs de confiança, sobretot a l'administració central. Un cas recent pot ser el de Pilar Brabo, una ex-regidora comu-

repetides propostes que els nacionalistes bascos i catalans fan fins i tot a les corts generals perquè els governadors siguin integrats en el càrrec de delegat del govern. Fins ara, més aviat ha passat a l'inrevés, és a dir que alguns governs civils, com el de Saragossa, han assumit la delegació del govern. I n'hi ha prou que el president d'una comunitat autònoma, Euskadi, que al cap i a la fi és el màxim representant de l'estat en el territori, demani el relleu d'un governador civil, el de Guipúscoa, perquè el govern el confirmi en el seu lloc. ¿Qui mana més? Llarga vida als governadors civils... □